

Slovenský študentský časopis literárnych prác z detskej literatúry
Číslo 10/2019

ISSN 2406-260X

DOBRY DEŇ. MÁTE KOZY NA PREDAJ?

Crrrrn, crrrrn, crrrn... Zazvonil telefón. Katka Kozová sa rýchlo postavila na nohy a utekala k telefónu.

- Jaj, to ma práve volá Mara na kávu. Videla ma dnes na trhu, ako sa rozprávam so Zuzkou a chce sa dozvedieť, či je pravda, že pána lekára opustila žena.

Zvuk telefónu bolo ešte stále počuť. Crrrn, crrn-crrn, crrn-crrn...

- Haló, kto je to? – zvedavo sa opýtala.
- Dobrý deň, pani Kozová. Máte kozy na predaj?

Detský chlapčenský hlas sa hlasne zachichotal. Bolo počuť len chi-chi-chi-cha-cha-cha!

- Ale, ty malý huncút! Necháš ma na pokoji?! Lebo keď zistím, kto si, dostaneš svoje!

Katka hundrala a nadávala celú hodinu. Už nebolo jasné, na koho presne šomre. Či na Maru, Zuzu alebo na pána lekára, aj keď vedela, že do nej zabrdali deti. Bola taká namosúrená, že celý deň len frflala. Obchádzala dedinu a vyzvedala sa, čo sa u koho deje. Prenášala správy tak, ako keď sa deti hrajú na hluchý telefón. K tomu ešte všeličo popridávala alebo prvotnú správu zle počula, lebo jej jedno ucho vždy bolo niekde inde. A aj klamala. Preto sa na dedine hovorievalo: „Klameš ako Kata Kozová.”

Katka Kozová nebola zlá. Deti ju dávno opustili. Nikto nevedel, prečo. Manžel jej umrel na bojisku a o deti sa takmer počas celého života starala sama. Robievala na poli po celý deň a cez zimu miesila a predávala šiflíky, koláčiky alebo plietla kapce. Najväčší zárobok jej prinášalo tkanie. Celú zimu tkala handrovky. Keď ostarela, robota sa jej už nedarila a to jej veľmi prekážalo. Voľný čas trávila obchádzaním dediny.

Katka mala dobrých susedov. Vždy jej pomáhali. Peknou rečou alebo jej dávali nejakú robotu, aby si mohla niečo zarobiť. Všetci vedeli, že Katka nie je zlá žena. Jeden zo susedov bol aj malý Jurko. Mal jedenásť rokov. Buclaté líčka sa mu červenali ako čerešne a keď urobil nejakú psinu, tak sa smial, že sa mu tie líčka podobali na melón. Celý deň sa hral na ulici so svojimi kamarátmi. Nemal rád školu. A robil tam všelijaké huncútstva. Rodičia ho potom ľahali domov za ucho. Vždy bol potrestaný, ale to nepomáhalo. Jurko bol bežár.

Ako každý naozajstný beár mal aj svojich pomocníkov. Spolu pripravovali huncútstva a vždy si pomáhali. Tak to bolo aj v ten deň, keď Katke zazvonil telefón. Bol to Jurko a pretože doma telefón nemali, využil telefón pána lekára. Syn pána lekára bol Jurkovým kamarátom. Katka Kozová im vždy nadávala, keď hrali futbal pod jej oblokom. Lopta udierala o bránu a Katka vychádzala von nazlostená. Preto sa dohodli, že jej pripravia nejakú pascu, nech sa ešte viacej nahnevá. Keďže bola Kozová, jej priezvisko sa stalo predmetom srandy.

Bola nedeľa. Katka postavila kuraciu polievku a chystala sa do kostola. Zazvonil telefón.

Crrrn, crrrn, crrrn...

- Haló, kto je to? – opýtala sa.
- Dobrý deň, pani Kozová. Máte kozy na predaj?

Bol to ten istý detský chlapčenský hlas. V úzadí bolo počuť chichot.

- Zistím ja, kto je to! – hundrala Katka.

Rýchlo sa vychytila z domu von. Rozčúlená a zadychčaná pozerala na hodinky. Už meškala. Zuzka ju čakala na konci ulice. Keďže sa ponáhľala, zabudla si obuť topánky, ktoré nosí do kostola. Na nohách mala staré papuče.

Na ulici stál Jurko a jeho kamaráti. Keď zočili, že ide Katka, začali sa chichotať. Katka chichot počula. Ihneď sa prebrala! To boli oni!

- Jaaaj, zistíte vy hneď, kto má kozy na predaj! – zúrivo vykrikla.

Chlapci stáli a mlčali. Katka bola veľmi nazlostená! Naľakali sa. Katka sa približovala rýchlo ako blesk. V rukách mala prút.

Odrazu bolo počuť: BUM! Potom krik: JOOJ!

Katka sa pošmykla na hovienku! Nohy mala takmer na hlave!

Chlapci sa smiali tak silno, až plakali. Ale Katka sa rozľútosťila. Chrbát ju bolel a bola celá špinavá. Do kostola meškala a teraz sa jej tam ani nechcelo ísť. Bol to ťažký a namáhavý deň.

Chlapci sa rýchlo rozutekali. Jurko stál a pozeral sa na Katku. Rozmýšľal, či bolo pekné tak do nej zabrádať. Takmer utekajúc prišiel ku Katke. Položil ruku na jej šedivé vlasy a povedal:

- Prepáčte mi.

Miroslava Ožvátová

DARČEKY

Milé deti! Dnes je už piatok!
Vianoce sú ten najkrajší sviatok.
Podajte mi tú krásnu taštičku,
nech na ňu uviažeme mašličku.
Ten oštiepok na večeru bol trochu mastný,
ale dôležité je, že sú všetci šťastní!

Posledná ozdoba je už na stromčeku;
užime si pohodlie v tomto domčeku!

Vonku pofukuje vetriček,
na dverách pekný venček,
pod stromčekom krásny darček,
aby bol šťastný chlapček!

Daniela Vujovičová

OFINA

Bračok, bračok, malíček
sladký ako cukríček.
Vonia ako karamela,
vždy ma trápi, keď sa hnevá.

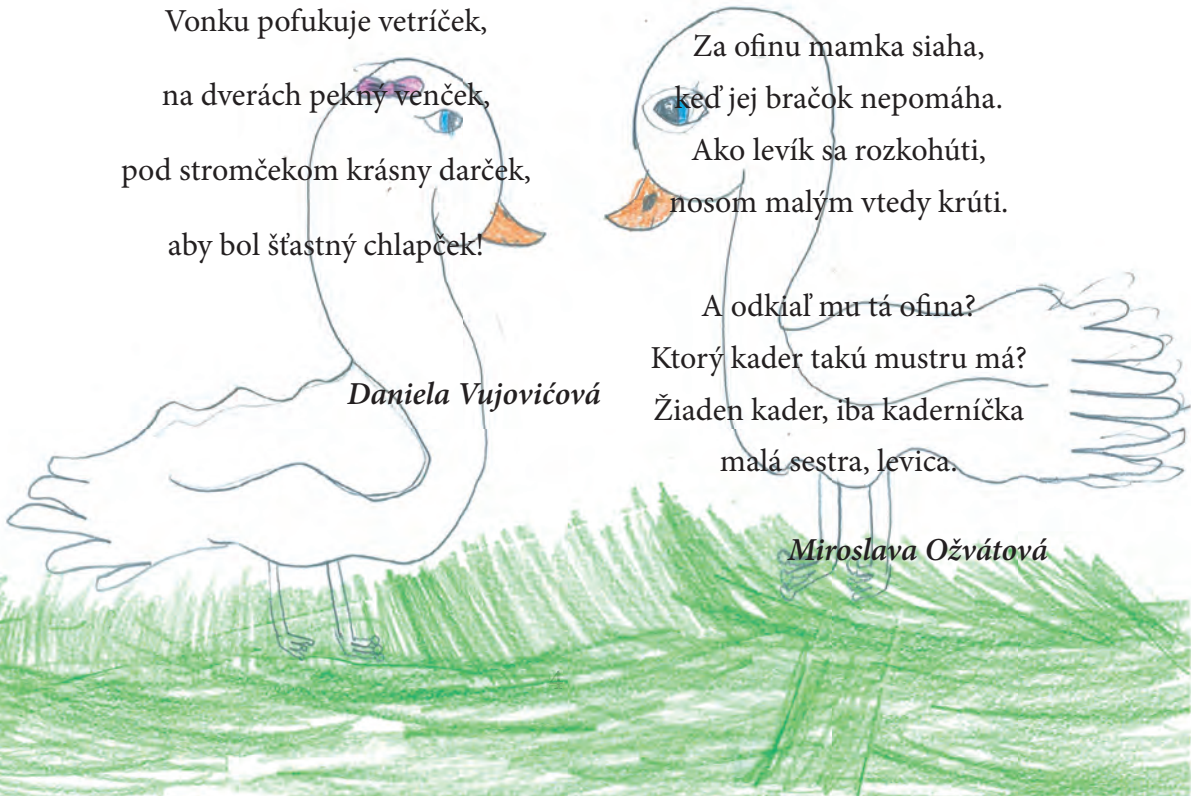
Bračok, bračok, malíček
mäkky, zlatý levíček.
A levica naša mama
s hrivou žltou vždy sa hráva.

Levík, levík, levíček,
môj je bračok malíček.
Malú šticu on má,
zlato-žltá je to ofina.

Za ofinu mamka siaha,
keď jej bračok nepomáha.
Ako levík sa rozkohúti,
nosom malým vtedy krúti.

A odkiaľ mu tá ofina?
Ktorý kader takú mustru má?
Žiaden kader, iba kaderníčka
malá sestra, levica.

Miroslava Ožvátová

MAGICKÝ MEDOVNÍK

Sobotné ráno. Lara sa zobudila a ihneď podišla k oknu. Pozrela sa na dvor a smutne sa vrátila naspäť do postele.

Bola trochu rozčarovaná z toho, že už je 23. december, a vonku ne-sneží.

O chvíľu počula mamin hlas a zbehla dolu do kuchyne. Z kuchyne sa šírila vôňa Lariných obľúbených koláčov, boli to vianočné medovníky so škoricou.

- Dobré ráno, Lara. Vyspikala si sa? – opýtala sa mama.
- Áno, mama čo to robíš?
- Pečiem vianočné medovníky, chceš mi pomôcť?
- Chcem, jupii.

A okamžite sa dali do práce.

Mama koláče miesila a Lara formičkami vykrajovala rozličné tvary medovníkov, boli to stromčeky, snehuliaky a srdiečka.

Po pečení ich čakala najzaujímavejšia práca - zdobenie. Koláče zdobili cukrom a rôznymi na to určenými farbami. Medovníčky boli krásne, priam magické.

Lara bola tak veľmi šťastná a hrdá na svoje prvé koláče, že zabudla poze-rať cez okno, či sneží alebo nie.

Po skončenej práci a upratovaní kuchyne mama navarila čaj, Lara položila zopár medovníkov na tanier, aby ich s mamou ochutnali, a zobrala ich so sebou do obývačky.

V obývačke sa ligotal veľký vianočný stromček. Lara podišla ku stromčeku, zobrala do rúk sklenenú guľu a dívala sa na ňu.

Pozrela sa lepšie... na guľu sa odrážalo okno, obzrela sa a videla, ako medovníky na tanieri ožili a začali poskakovať po celom dome.

Lara začala utekať za nimi. Magické medovníky ju viedli ku dverám. Na chvíľočku zastala a vtedy jeden z nich povedal: - No, čo čakáš, otvor už tie dvere! - Lara otvorila a neverila vlastným očiam.

Vonku napadalo tolko snehu, že Lara cezeň ani nič nevidela.

- Mamaaa, sneeh! – z toho, čo vidí, je veľmi prekvapená.

Chcela ísť na dvor, ale to nemohla, lebo sneh bol taký velikánsky, že by ju bol určite zasypal, tak sa radšej vrátila dnu.

Podišla ku stolu. Medovníky ležali na tom istom mieste, kde ich nedávno

položila.

Bolo pre ňu trochu čudné a nepochopiteľné, ako medovníky ožili, lebo aj sama videla, že mama tie koláče v rúre piekla, ale veľa nad tým nerozmýšľala, lebo bola veľmi šťastná, že konečne napadal sneh.

Sadla si ku stromčeku, pozerala sa sneh a pochutnávala si medovníkoch, ktoré boli magické a priniesli jej veľkú radosť a obrovský úsmev na líčka.

Alena Kolárová

KOHÚT PERKÁN

Bol chladný novembrový deň. U Jonášov sa chystala slepačia zabíjačka. Všetky sliepky už vedeli, čo ich čaká, tak sa schovali do chlieva za dvere.

Len kohút Perkán nie. Bol najkrajší, najsilnejší a najmúdrejší spomedzi všetkej domácej hydiny. Vôbec sa nezľakol, pretože vedel, čo má robiť.

- Čo je, moje sliepky? Zľakli ste sa? Ha, kikirikí. Ja som sa vôbec nezľakol! Toto som už prežil, a prežijem aj teraz! – povedal kohút Perkán.

Gazdiná Marka Jonášová zišla do chlieva a začala chytať sliepky. Jedna sliepka po druhej vychádzala von a viac sa nevrátila. Len kohút Perkán už vedel, čo urobí. Keď gazdiná prišla po poslednú sliepku, on sa rozbehol, zamával krídlami a preletel cez plot do susedov.

- Chytajte ho! Rýchlo! – skríkla gazdiná a hneď bežala za ním.

Susedov pes Bruno ho začal naháňať po dvore, ale nemohol ho chytiť. Perkán bol veľmi rýchly a vedel sa vynájsť. Skackal, letel, skackal, letel a nakoniec vyletel na plot. Tu ho už unavený Bruno nemohol chytiť. Schoval sa do nejakej diery a čakal, nech sa skončí zabíjačka. Keď gazdiná porezala všetky sliepky, šla hľadať Perkána.

- No, Paľo, toto sa nám stáva každý rok. Nikdy ho nemôžeme chytiť. – povedala gazdiná Marka svojmu mužovi.
- Teraz ho chytíme, uvidíš. – povedal Paľo.

Prišli do susedov a začali ho hľadať. Hľadali ho všetci, aj pes Bruno. Tak dlho ho hľadali, až padol súmrak a oni už nič nevideli. Bola tma. Zaveľa ho ešte hľadali, ale po nejakom čase prestali. Už nevládali.

- Paľko môj, ideme my domov, toho nášho kohúta už nenájdeme.
- Ideme. – povedal Paľko a spolu so ženou odišli domov.

Unavení manželia si ľahli spať a ráno, keď sa zobudili, mali čo vidieť.

- Kikirikí, kikirikí! Vstávajúte gazdovia!

Gazdovia vyšli na dvor a uvideli tam svojho kohúta Perkána. Taký bol pekný a tak pekne kikiríkal, že gazdinéj bolo ľúto ho zarezať. A tak ho nechala, aby spieval a aby ich zobúdzať i tento rok.

Tak kohút Perkán aj tento rok prekabátil svojich domácich a zvíťazil nad smrťou, lebo bol odvážny a presvedčený, že je najlepší spevák a budík, ktorý tam kedy žil.

Alexandra Čmelíková

VIANOČNÝ TRAPAS

„Už je to tu! Vianoce sú za rohom!“ tešila sa Ema s bratom Petrom, keď nasadli s otcom do auta. Vybrali sa na dlhú cestu k starej mame, aby tam strávil Vianoce. Cestujúc obdivovali prírodu, vršky pokryté snehom a pozorovali vločky, ktoré dopadali na oblohu auta. Keď po dlhšom čase prišli ku krásne vyzdobenému domu, stará mama ich pri vchode privítala s veľkým úsmevom na tvári a s koláčikmi. Tak sa deti rozlúčili s otcom a dobrodružstvá sa mohli začať.

Vonku veľmi snežilo, stará mama robila lekvárové buchtu, Ema jej pomáhala a Peter bol zvedavý, čo všetko sa v tomto dome nachádza a čo sa ukrýva na povale. Na chodbe uvidel papagája, ktorý bol v klietke a tak ho pustil von lietať. Papagáj si sadol na jeho plece a šli na povalu. Tam sa Peter začal prehŕňať v starých veciach. Našiel obrovskú zimnú bundu po starom otcovi. Keď si ju obliekol, vyzeral ako chodiace strašidlo. Rozhodol sa, že počká na Emu, aby ju vystrašil. Ema ho šla hľadať a keď ho uvidela, naľakala sa a nevidiac, čo sa nachádza pred ňou, potkla sa o kocúra. Bol to sivý, tučný a lenivý kocúr Mišo. Kocúr zamňaukal ako plyšová hračka a vyskočil vysoko na staré haraburdie. V tom momente sa všetko zrútilo dolu a to už počula aj stará mama, ktorá rýchlo bežala pozrieť, čo sa stalo. Videla nasledovné: papagája, ktorý lietal po povale; Emu, ktorá ležala na zemi prikrytá rôznym starým oblečením, ktoré sa zo škatúl zrútilo na ňu; ďalej videla Petra stáť v bunde a kocúra, ktorý hrdo sedel a neprestajne mňaukal. Stará mama sa smiala, ale deti museli za trest všetko poupratovať.

Kým boli všetci na povale, po dome sa šírila nepríjemná vôňa. Keď neskôr v kuchyni videli, že lekvárové buchtičky doslova zhoreli – boli čierne – zostali smutní a ospravedlňovali sa starej mame.

Aby na tieto smiešne a nepríjemné situácie všetci zabudli, šli sa deti von sánkovať a stavať snehuliaka a stará mama šla zdobíť vianočný stromček. Keď položila hviezdu na vrch stromčeka, papagáj si na ňu sadol, aby ho kocúr, ktorý sa s ním chcel hrať, nedočiahol. No kocúr Mišo bol prefíkaný a vyskočil vysoko na stromček, ktorý sa v tej chvíli zrútil na zem. Bilancia: hviezda sa zlomila a niekoľko ďalších ozdôb sa poškodilo.

Aj keď sa tento deň neskončil práve najideálnejšie, najdôležitejšie bolo, že všetci boli spolu a srdcia im ohrieval horúci čaj, ktorý popíjali pri kozube po sánkovačke.

Daniela Vujovićová

ZÁZRAČNÉ TENISKY

Bola raz jedna Zuzka. Zuzka bola veľmi dobré dievča, ale spolužiaci si z nej vždy robili srandu. Zaujímavé je, že nevedeli vlastne ani prečo. Asi iba preto, lebo Zuzka bola utiahnuté dievča, ktoré mnoho nehovorilo. Od nej človek mohol počuť iba múdre veci. Spolužiaci jej veľmi závideli, ale Zuzka vôbec nežila ľahkým životom. Bola sirota, nemala ani brata ani sestru. Žila v pestúnskej rodine. Je to veľmi smutný osud dievčaťa, ale jej netolerantní a sebeckí spolužiaci si to žiaľbohu neuvedomovali. Ich zlosť vykulminovala, keď sa po jarných prázdninách vrátili späť do školy. Keďže bola Zuzka milé, pracovité a svedomité dievča, jej pestúnska rodina ju obdarovala novými teniskami. Boli to krásne biele tenisky, ktoré Zuzka nikdy predtým nemala. Zuzka bola prešťastná a príjemne prekvapená. Veď je to dievča, ktoré má iba desať rokov a samozrejme, že má právo na šťastie. Zuzkine spolužiaci si neuvedomovali, že sú to jej prvé nové tenisky. Boli samozrejme žiarliví a keďže konali zlé skutky, vymysleli si, že jej do nich nalejú studenú vodu. Zuzka musela ísť v mokrých teniskách domov. Keď konečne prišla, bola veľmi smutná. Celý večer plakala. Ale aj keď sa necítila dobre, rozhodla sa, že nikomu nepovie, čo sa stalo. Bola to malá hrdinka, ktorá sa nevzdávala iba tak. V hĺbke duše mala pocit, že jej práve tie tenisky budú na každom kroku prinášať šťastie. Verte tomu alebo nie, tak aj bolo. Čím viac jej spolužiaci robili zle, tým bola Zuzka úspešnejšia a prekážky zvládala ľahšie. Aj keď spolužiaci boli najprv šokovaní, a nechceli akceptovať, že sa jej dobre vodí, nakoniec sa predsa vzdali. Jednoducho pochopili, že sa zlosťou nič nedosiahne.

Dobro má predsa zvíťaziť!

Nina Chalupová

KEĎ PAĽKO POCHOVÁVAL TEKVICE

Zahryzol do šušťovníka. Zomletý cukor sa rozptýlil do vzduchu. Paľko mal cukrové bajúziky. Usmial sa a povedal:

- Mňam, mňam! Mám rád tieto vaše sviatky. Moja mama málokedy niečo miesi.

Oproti Paľkovi sedel Jarko. Boli rodina, ale sa aj kamarátili. Paľko mal jedenásť a Jarko desať rokov. V ten deň mala Jarkova mama narodeniny. Upekla šušťovníky a zavolala aj Paľka. Paľkovi rodičia nikdy neboli doma. Celý deň pracovali. Otec opravoval hrnce. Mal malú dielňu na konci dediny. Mama chodievala robiť do poľa a keď skončila prácu, pomáhala otcovi opravovať hrnce. Neboli bohatí, aj keď celý deň pracovali. Málo ľudí chodievalo opravovať staré hrnce. Keď sa hrniec prederavil, bohatí ho neopravovali. Kúpili si nový. A Paľkova dedina bola plná bohatých ľudí.

Opravovať hrnce nevedel hoci kto. Paľkov otec zdedil remeslo po svojom otcovi. Oni dvaja boli drotári. Okrem toho, že opravovali hrnce, živili sa predajom výrobkov z drôtu a plechu. Drotárske remeslo je veľmi staré. Paľkov otec hovorieval svojmu synovi, že aj on raz zdedí remeslo a malú dielňu na konci dediny.

Počas mľaskania a jedenia Paľko povedal:

- Vieš, Jarko, ty by si mohol byť kuchárom, keď vyrastieš. Chodieval by som k tebe na obed.

Jarko sa ho opýtal:

- A čo by si rád jedol, Paľko? Myslím si, že by som radšej bol cukrárom. Po celý deň by

sme jedli len torty. Niekedy aj čokoládové praclíky. Alebo pampúchy... mňam!

Paľko odpovedal:

- Máš pravdu, Jarko. Lepšie je byť cukrárom. A mohol by si mi upiecť tekvicovo rejteša?

Zabudol som, akú má chuť.

Jarko odpovedal:

- Áno! A to hneď! Viem, ako by som mal spraviť také rejteša. Potrebujem len tekvice. A viem, kde jesto veľa tekvic. Videl som ich, keď som navštívil ujčínú.

Teta Peláková bývala na konci dediny. Mala malý bledomodrý domček. Bol to starý domček. Záhradu mala plnú tekvic. Pestovala len tekvice a tým sa živila. Mala dve vnučky, Andreu a Marínu. Ony sa po celý deň hrali pred malým modrým domčekom. Boli dvojčky. Mali osem rokov.

Paľko a Jarko sa rozhodli, že pôjdu do záhrady po tekvicu. Jarkova ujčina bola suseda tety Peláchovej. Do záhrady sa mohli dostať cez záhradu Jarkovej ujčinej. Tak sa aj stalo. Uvideli záhradu, ktorá bola veľká a farebná. Bolo tam mnoho tekvic. Nevedeli, ktorú si majú vybrať. Paľko chcel jednu veľkú červenooranžovú a Jarko malú zelenožltú. Začali sa hádať. Hákanie trvalo príliš dlho. Takí rozhnevaní ani nezbadali, že v záhrade sú dievčatá. Prvá prišla Andrea a opýtala sa:

- Chlapci, a čo to robíte?

Keďže držali motyky, Paľko rýchlo odpovedal:

- Pochovávame tekvice! Ja som hrobár a Jarko je kantor. Chceme sa zamestnať a práve teraz nacvičujeme naše nové zamestnanie. Jarkova ujčina nemá tekvice a prišli sme k vám len skúsiť, či sa nám darí robotu. Naľakaný Jarko začal aj spievať.

- Otče náš, ktorý si v nebesiach! Posväť sa meno Tvoje! Príď kráľovstvo Tvoje! Buď vôľa Tvoja ako v nebi, tak i na zemi! Chlieb náš každodenný daj nám dnes! A odpusť nám viny naše, ako aj my odpúšťame tvojím vinníkom! I neuveď nás do pokušenia! Ale zbav nás zlého! Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc, i sláva naveky. Amen!

Dievčatá sa rozplakali. Paľko sa ich opýtal:

- Prečo revete? Veď sú to len tekvice.

Marína odpovedala:

- Sú to len tekvice, ale na každom pohrebe všetci nariekajú.

Paľko a Jarko stáli prekvapení. Bolo im ľúto, že sa dievčatá rozplakali. Ale vedeli, že nemôžu povedať pravdu, že prišli tekvicu ukradnúť. Preto Paľko vymyslel nové klamstvo. Povedal:

- Dievčatá, žartujeme. Jarko chce byť cukrárom a ja si myslím, že budem mäsiarom, keď vyrastiem. Prišli sme zistiť, či sa tekvica podobá na sliepku. A keď našu prácu zdokonalíme, pozývame vás na obed! Dievčatá sa hanblivo pozreli. A usmiali sa.

Miroslava Ožvátová

NÁJDITE POKLAD!

Deti Milan a Anička Kolárovcí žijú so svojimi rodičmi v malom domčeku v mestečku Kulpín. Títo dvaja súrodenci boli odjakživa známi svojím zmyslom pre humor, prívetivosťou, ako aj tým, že mali veľmi veľa kamarátov, s ktorými trávili mnoho času.

Stalo sa to v jednu júlovú stredú, keď Milan a Anička zostali doma a nešli sa hrať s kamarátmi. Ich rodičia odišli do práce a oni dvaja sa rozhodli odísť na povalu hrabať sa v starých veciach. Keď sa Milan prehŕňal v jednej starej škatuli, narazil na nejakú mapu, na ktorej bol zobrazený ich dom a jeho okolie a nejakými šípkami v nej bola vyznačená akási záhadná trasa. Hore na mape bolo napísané: Tajomný poklad. Len čo to Milan uvidel, ukázal to aj svojej sestre a v tej chvíli zavolali aj svojich kamarátov, aby prišli k nim a videli to na vlastné oči. Len čo kamaráti prišli do domu rodiny Kolárovej, v ktorom žili Milan a Anička, rozhodli sa, že budú po tom poklade pátrať. Boli veľmi zvedaví na to, čo sa v tom poklade skrýva. Šípky na mape viedli najprv cez veľký dvor, kde naši pátrači istý čas hľadali. Avšak tam nenašli nič. Šípky ich ďalej zaviedli do zeleninovej záhrady. To miesto bolo také veľké, že nevedeli, kde majú začať hľadať. Keďže naši protagonisti boli presvedčení, že sa ten poklad nachádza hlboko pod zemou, začali uvažovať nad tým, že by potrebovali aj nejaké náradie, ktoré by im bolo akousi pomôckou na to, aby ho vyhrabali. A tak sa rozhodli vziať si dva rýle, ktoré sa nachádzali pod šopou. Šípky zaviedli detúrence k veľkej jabloni, ktorá rástla na kraji záhrady. A začali vyhrabávať zem. Niektorí na to používali rýle a iní zase ruky. O pár minút začalo spod zeme vykúkať čosi hnedé. Bola to nejaká drevená truhlica, takmer celkom schátraná a ihneď po tom, čo ju deti zočili, vybrali ju na povrch. Zo strany truhlice sa nachádzal kľúč. Deti ho ihneď použili na to, aby ju odomkli a vnútri našli nádherný kompas zo zlata, ktorý bol aj dosť ťažký. V jednej chvíli Martin stlačil nejaký gombík a zrazu sa všetky deti ocitli na neznámom mieste. Začnú sa obzerať okolo seba a vidia z jednej strany medovník, z druhej strany ďalší medovník, na zemi sa nachádza plno bonbónov, v diaľke vidia veľkú lízanku... Pred nimi stojí tabuľa, na ktorej je napísané: „Vitajte v krajine pochúťok!“ Detičky sa ihneď potom rozbehli ku všetkým dobrotám, ktoré mali pred očami. Najprv

si odlomili z veľkého čokoládového medovníka, potom zo zeme pozbierali niekoľko bonbónov, tiež si pochutili aj na vynikajúcich lízankách... A keď sa dosýtosti najedli, sadli si pod strom, ktorý bol plný karamelových cukríkov a vtedy zistili, že aj zem, na ktorej sedia, je z marcipánu. Pozreli sa hore a videli, že aj nebo má veľmi zvláštnu farbu a tiež si všimli, že sa namiesto oblakov na nebi nachádzajú rôzne druhy ovocia. Deťom sa tam páčilo, ale čoskoro si povedali, ako by bolo dobre, keby boli znovu doma. A tak sa začali naši hrdinovia zaujímať o to, čo treba urobiť, aby sa z tej krajiny dostali domov. Pozerajú sa na kompas, stláčajú kadejaké gombíky, ale nič. V jednej chvíli si však Anička všimne naspodku ešte jeden gombík a stlačí ho. Odrazu boli deti doma. V tej chvíli sa domov vrátili aj Milanovi a Aničkini rodičia, ktorým deti všetko, čo zažili, vyrozprávali.

O pár dní sa zistilo, že ten kompas tam ukryl Aničkin a Milanov starý otec ešte kým bol nažive a chcel si ho uchrániť pred zlým susedom, ktorý bol veľmi krutý, a ktorý sa uberal v živote nesprávnym smerom. Táto udalosť bola pre našich hrdinov veľkou udalosťou a nikdy na ňu nezabudnú.

Ján Andrášik

ROZHOVOR SO ŠAULOU

Jedného dňa sa Nikola vracal domov zo školy. Bola zima, chodníky zaviate snehom a Nikola sa ťažko brodil cez záveje. Neprekážalo mu to, tešil sa, že po škole zájde k svojej pramamičke Katici. Často k nej chodieval, keďže bývala neďaleko školy. Jej útulný domček obkolesoval priestranný dvor, v ktorom sa Nikola najradšej hrával. Teraz bol zaviaty hlbokým snehom. Katica vedela, kedy príde a najčastejšie ho čakávala pred dvermi. V kuchyni už rozvoniaval teplý obed, ktorý s chuťou zjedli. Katica mala stojeden rokov, ale vysoký vek na nej nebolo vidno. Cítila sa ako pätnásťročná. Mala neuveriteľnú silu a bola šikovná, akoby sa jej staroba ani len nedotkla. Krátky šedivý účes lemoval jej drsnú tvár a drsná tvár lemovala jej čarokrásny teplý usmev. Čas strávený so svojím pravňukom bol pre ňu ten najvzácnejší. Vonku bolo naozaj chladno, hra na dvore trvala iba krátko. Keď sa naobedovali, sadli si ku peci a spriadali reči...

„Počuj, Nikola! Keď som bola malá, až deväťkrát sme sa sťahovali. Krátko sme bývali s rodičmi v ulici, ktorá mala zvláštne meno. Volala sa Šaula. Staršia žena zo susedstva, teta Milica, mi povedala, že to meno nie je náhodné. Ulica bola pomenovaná podľa jednej hviezdy. Ukázala mi ju. Mama s otcom veľa pracovali a často boli preč, u susedov som bola ako doma. Hockedy sa ma mama opýtala a pritom neprítomne hľadela von oknom: „Katica, ako je v novej škole?“ Odpovedala som jej bez vôle: „Rovnako ako v každej doteraz,“ ale mama nevelmi dbala na moju odpoveď, možno ju ani nepočula. Vždy tak bolo... Akoby sa človek rozprával sám so sebou. Po niekoľkých mesiacoch sme sa znovu sťahovali. Tentokrát do veľkej obytnej budovy. Ten dom mal stovky zamknutých dverí a stále prázdne chodby. Bolo mi smutno, musela som si zvykať, že sa znovu nemám s kým úprimne rozprávať. Večery som presedela pri okne a pozerala som sa na nebo. Keď bola noc jasná a Šaulu bolo vidno, cítila som sa, akoby som znovu bola u tety Milice.“

Zvečerievalo sa, slnko sa poberalo domov, Nikola tiež. Katica ho chcela rozveseliť, vypravdala ho na dvor a povedala: „Zvoľ si teraz jednu hviezdu... ktorá sa ti najviac páči, kedykoľvek sa ti začne, povedz jej... všetko... a ja to budem počuť.“

Od toho dňa ubehlo veľa rokov. Nikola je ženatý a so ženou majú aj deti. Málokedy rozmýšľa o hviezdach. Len občas, ale vtedy stačí len jeden jediný pohľad a reči sa v ňom samé spriadajú...

Teodora Belićová

OBSAH

<i>Miroslava Ožvátová • DOBRÝ DEŇ. MÁTE KOZY NA PREDAJ?</i>	2
<i>Daniela Vujovićová • DARČEKY</i>	4
<i>Miroslava Ožvátová • OFINA</i>	4
<i>Alena Kolárová • MAGICKÝ MEDOVNÍK</i>	5
<i>Alexandra Čmelíková • KOHÚT PERKÁN</i>	7
<i>Daniela Vujovićová • VIANOČNÝ TRAPAS</i>	9
<i>Nina Chalupová • ZÁZRAČNÉ TENISKY</i>	10
<i>Miroslava Ožvátová • KEĎ PAJKO POCHOVÁVAL TEKVICE</i>	11
<i>Ján Andrášik • NÁJDITE POKLAD!</i>	13
<i>Teodora Belíková • ROZHOVOR SO ŠAULOU</i>	15

Čar(b)ológ 10/2019 - literárne práce z detskej literatúry študentov Oddelenia slovakistiky Filozofickej fakulty v Novom Sade

Hlavná a zodpovedná redaktorka: prof. Dr. Jarmila Hodoličová

Jazyková úprava textov: Paed Dr. Eleonora Zvalená, PhD

Koordinátorka čísla: Miroslava Ožvátová, študentka Oddelenia slovakistiky

Ilustrácie: žiaci 4.b. a 2.a. triedy Základnej školy Jána Čajaka v Báčskom Petrovci (učiteľka Mária Benková a Vlastislav Urbanček)

Číslo financovala Národnostná rada slovenskej národnostnej menšiny v Srbsku

Vytlačil: Tampograf, Vršačka 17, Nový Sad

Počet strán: 16, Náklad: 200

Adresa redakcie: Oddelenie slovakistiky, Dr. Zorana Đinđića 2, 21 000 Nový Sad

Kontakt: carbolog@gmail.com, jarmila.hodolicova@gmail.com

Vážení čitatelia,

*po dvanástich rokoch a desiatom čísle sa s Vami lúči hlavná redaktorka časopisu
prof. Jarmila Hodoličová.*

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.162. 4(497.11)-93

ČAR(B)OLÓG: slovenský študentský časopis literárnych prác z detskej literatúry/hlavná a zodpovedná redaktorka prof. Dr. Jarmila Hodoličová. – Roč. 1, č. 1 (2007) – Nový Sad: Oddelenie slovakistiky Filozofickej fakulty Univerzity v Novom Sade, 2007. Ilustr.: 24 cm.

Godišnje.

ISSN 2406-260X

COBISS.SR-ID 296163335